

Тополя (скорочено)

Тарас Шевченко

Росте тополя край дороги "Стан високий, лист широкий..." Хто не йде мимо, той звертає увагу:

"Чумак іде подивиться Та й голову схилить; Чабан вранці з сопілкою Сяде на могили".

Люди дивуються: чому тополя одна серед поля, хто її посадив? Вигляд самотньої тополі наводить сум на подорожніх.

Автор розповідає трагічну історію. Чорнобрива дівчина полюбила молодого козака, а той пішов на війну, та й загинув.

"Якби знала, що загине,— Була б не пустила".

Ніхто не знає, що йому судилося на віку. А дівочий вік такий короткий: "До полудня, та й зав'яне, Брови полиняють..."

Пригадує дівчина, як ходив до неї козак, як жалів її. Вона його любила та серцем відчувала, що щось має статись:

"Воно чуло недоленьку, А сказати не вміло".

Коли поїхав козак на війну, дівчині й світ білий став не милий. І соловейко не так співає, і сонечко не так світить:

"Без милого батько, мати — Як чужії люде".

Пройшли роки, а хлопець не повертався. Дівчина з туги марніла, а мати потай домовлялася видати її заміж за іншого, "за старого, багатого". Дівчина йде до знахарки, щоб дізнатися про свою долю. Та дає їй зілля й посилає до криниці, де й відбувається чарування:

"Зілля дива наробило — Тополею стала. Не вернулася додому, Не діждала пари".